

CẦU NGUYỆN TRONG LÚC ĐI XE BUS

Phương tiện di chuyển công cộng dành cho dân thành Roma - thủ đô Ý - là xe buýt. Vào giờ bắt đầu làm việc, giờ học và giờ tan sở, tan trường thì xe buýt đông nghẹt hành khách, chen chúc nhau không một chỗ hở.

Thật là bức-bội khó-chịu và mệt-mỏi .. Chính trong khung cảnh này mà một tín hữu Công Giáo tìm được phương thế tuyệt hảo để sống kết hợp với Chúa và với anh chị em đồng loại. Tín hữu tên Têrêxa. Cô kể lại kinh nghiệm sống đạo hằng ngày như sau.

Buổi sáng mùa đông trời thật lạnh, tôi bước nhanh đến trạm buýt và đứng chờ xe. Chúng tôi gặp lại các khuôn mặt quen thuộc vào mỗi sáng. Nếu có người nào đó vắng thì chúng tôi hỏi nhau:

- Chắc cô ta bị đau rồi, hay gia đình có chuyện gì, hoặc cô ta ngủ quên chẳng?

Đợi một lúc thì xe đến. Chúng tôi bước nhanh lên xe. Thường thì ở quãng đường đầu tiên này, chưa có nhiều xe nên xe buýt chạy nhanh. Chúng tôi ít trò chuyện với nhau. Người thì đọc báo, kẻ thì ngủ gật. Một vài phụ nữ lớn tuổi mở đồ ra ăn. Tôi lợi dụng sự im lặng hiếm có này trong chuyến xe đầu tiên, để cầu nguyện. Tôi thân thưa với Chúa trong tâm tình đứa con nói chuyện với Cha. Tôi cũng nhớ lại Lời Chúa trong Kinh Thánh, những Lời đánh động lòng tôi nhất.

Xe buýt đến nhà ga xe lửa chính của thành phố Roma. Mọi người vội vã xuống xe, tản mác tứ phía, để lấy chuyến xe khác, đi tiếp con đường còn lại. Tôi cũng nhanh chân để lấy kịp chuyến xe thứ hai, đưa đến sở làm việc. Đây là lúc phải tranh thủ thời gian. Vì nếu rủi ro lỡ chuyến này, tôi bị bắt buộc phải đợi rất lâu, và như thế là tôi đến sở trễ giờ làm việc.

Tại nhà ga Termini, điểm gặp gỡ của rất nhiều chuyến buýt đi vào thành phố hoặc ra khỏi thành phố, người qua kẻ lại và xe cộ chạy như mắc cửi. Ngay ở trạm đầu mà buýt đã chật cứng. Nhiều bà mẹ mang theo con thơ phải khó khăn lắm mới tìm được một chỗ có chút ít thoải mái. Mọi người trong buýt ồn ào nói chuyện. Các ông bàn chuyện chính trị thời sự, các trận đá banh, bầu cử v.v..

Nhưng cũng chính trong cái ồn ào hỗn độn của sóng người, chen lấn đủ mọi thứ khuôn mặt, lớp tuổi, giai cấp và phái tính đó mà tôi tiếp tục cuộc sống hiệp thông với THIÊN CHÚA và với anh chị em đồng loại. Tôi không tự mình tách ra khỏi đám đông, hờ-hững bàng-quang đứng nhìn thiên hạ bên ba lo lắng với cặp mắt dừng-dưng xa-lạ. Trái lại, khi theo dõi câu chuyện trao đổi của người bên cạnh, tôi đoán biết hoàn cảnh gia đình và nơi làm việc của họ. Tôi thông cảm với âu lo, nỗi sầu, cũng như chia sẻ niềm vui của họ. Tâm tình này hướng lòng tôi về với Chúa. Tôi thưa chuyện với Chúa về họ.

Rồi một ngày trôi qua, tôi lại vội vã chạy bay ra khỏi sở để lấy kịp chuyến buýt khởi hành 5 phút sau đó. Chỉ 5 phút dành cho con đường từ sở ra trạm buýt, nếu không thì tôi bị bắt buộc phải đợi đến 45 phút nữa mới có thể lấy được chuyến tiếp theo. Và chuyến buýt về này còn thê thảm gấp mười lần chuyến buổi sáng. Nghĩa là đông nghẹt người, đến nỗi nhiều khi chiếc buýt đành bỏ bạn đứng đó đợi, mà không thể mở cửa đón bạn, vì không còn chỗ nữa! Và đường thì đầy xe, khiến chiếc xe buýt to lớn công-kênh phải nhích từng thước một. Hành

khách phải đứng trên buýt có khi hơn cả tiếng đồng hồ!

Tuy mọi người mệt mỏi, nhưng cũng náo động ồn ào. Những người quen nhau kể cho nhau nghe mẩu chuyện trong ngày, vấn đề liên quan đến nghề nghiệp. Có người than thở về khó khăn rắc rối đụng độ với "ông xếp" trong sở làm! Lời cầu nguyện của tôi lại mang sắc thái khác. Đó là tiếng kêu khẩn khoản tha thiết dâng lên THIÊN CHÚA, sau một ngày làm việc mệt nhọc vất vả. Cùng lúc là lời cảm tạ THIÊN CHÚA Nhân lành. Cảm ơn về hồng ân nhận lãnh trong một ngày qua. Mỗi khuôn mặt của người đồng hành trong chuyến xe buýt ban chiều là một chủ đề giúp tôi suy tư về cuộc sống và hướng lòng tôi về với THIÊN CHÚA.

Tuy nhiên không phải lúc nào tôi cũng tìm được đề tài giúp lòng tôi hướng về cùng THIÊN CHÚA. Đôi khi những giờ dài đằng-dặng trôi qua trên buýt khiến tôi bức bối khó chịu. Nhưng tôi luôn cố gắng thầm nhủ:

- Phải sống trong giây phút hiện tại. Phải chấp nhận hiện tại và lợi dụng mọi giây phút hiện tại để làm cho nhân cách được phong phú và tâm hồn được an bình trong Tình Yêu bao la của THIÊN CHÚA Nhân Từ.

(Charles Lepetit, "MES AMIS LES PAUVRES", Nouvelle Cité, Paris 1984, trang 76-79).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt